Dialogul unui preot ortodox mărturisitor cu adepţii ecumenismului

Ce erezie s-a adoptat în Creta?

Sinodul din Creta a adoptat mai multe decizii cu caracter eretic:

1. Organizarea sinodului nu a ţinut cont de practicile ortodoxe în această privinţă: au fost interzise intervenţii în afara subiectului, au fost acordate 10 minute pentru fiecare intervenţie, au fost admişi "observatori ai altor Biserici şi Confesiuni creştine"; conform art. 12, alin. 1 al *Regulamentului de organizare şi funcţionare a Sfântului şi Marelui Sinod,* s-a luat dreptul tuturor episcopilor de a vota în plen, dându-se un singur vot delegaţiilor naţionale; poziţiile negative faţă de documente au fost consemnate în cadrul delegaţiilor naţionale, **într-un sistem de vot intern care a zădărnicit orice opoziţie a episcopilor faţă de forma finală a documentelor**; unanimitatea necesară pentru aprobarea textelor s-a interpretat ca **unanimitate a celor prezenţi**, textele fiind aprobate, în ciuda neparticipării a patru dintre cele paisprezece Patriarhii ortodoxe; **textele votate au**, conform art. 13, alin 1 din *Regulament*, **autoritate panortodoxă**, indiferent de modul în care le receptează pliroma, prin această decizie vocea poporului ortodox fiind redusă la nimic.
2. **A desfiinţat hotarul dintre Ortodoxie şi erezie**, necondamnând nicio erezie, considerându-le pe toate ca partenere de dialog ale Bisericii Ortodoxe.
3. **A aprobat ecumenismul ca singurul mod de colaborare între Biserica Ortodoxă şi cei din afara Bisericii**. Ecumenismul, care este considerat de sfinţii părinţi ai secolului XX (Sfântul Iustin Popovici, Sfântul Nicolae Velimirovici, Sfântul Ioan Iacov Hozevitul, Sfântul Serafim Sobolev, Sfântul Paisie Aghioritul, Sfântul Ioan Maximovici şi mulţi alţii), erezia ereziilor, a devenit singurul reper misionar al Bisericii noastre în lume.

4. **A acceptat ideea eretică a participării Bisericii Ortodoxe la efortul de "restabilire a unităţii creştinilor" propovăduit de către ecumenism**, care are ca scop unirea Bisericii Ortodoxe cu ereziile într-o presupusă "Biserică adevărată a lui Hristos", care să nu ţină seama de diferenţele dogmatice dintre ortodoxie şi erezie.
5. **A lansat ideea falsă că dialogul ecumenist este o practică dintotdeauna a Bisericii**, când, de fapt, singura formă de colaborare între ortodocşi şi eretici este mustrarea ereticilor şi îndemnarea lor să revină la Ortodoxie.
6. **A acreditat teoriile eretice referitoare la "unitatea pierdută a Bisericii" sau "refacerea unităţii creştinilor"**, când de fapt unitatea Bisericii nu s-a pierdut niciodată, ea însemnând unitatea de credinţă a Bisericii Ortodoxe.
7. **A instaurat o confuzie periculoasă între Sinoadele Ecumenice şi Mişcarea Ecumenică**, lăsând să se înţeleagă că ecumenismul actual ar fi o continuare a activităţii Sfintelor Sinoade Ecumenice din vechime.
8. **A acceptat denumirea "istorică" de "biserici" conferită ereziilor, achiesând, prin aceasta, la ideea că în afara Bisericii Ortodoxe ar mai exista şi alte forme de "biserică"**. Această idee este o transpunere în practică a ideii eretice a lui Jean Calvin despre "rămăşiţele triste ale adevăratei Biserici", preluată de către teologia romano-catolică a "Bisericilor nedepline", susţinută de Conciliul II Vatican şi introdusă în gândirea ortodoxă de către Ioannis Zizioulas, prin intermediul *Declaraţiei de la Toronto*, care vorbeşte despre "ecclesia extra ecclesiam" ("Biserică în afara Bisericii").
9. **A dat impresia falsă că activitatea Mişcării Ecumenice s-ar afla sub directa binecuvântare a Duhului Sfânt**, când, de fapt, aceasta este o întreprindere strict omenească, menită să creeze un amestec sincretist între Ortodoxie şi erezie.
10. **A aprobat *Constituţia* CMB şi *Declaraţia de la Toronto*, transformându-le în izvoare de drept bisericesc ortodox**. Constituţia CMB susţine principiul minimalismului dogmatic care trebuie îndeplinit pentru realizarea "Bisericii adevărate a lui Hristos", pe care o urmăreşte ecumenismul adică consideră că pentru a reface unitatea creştinilor trebuie să se ajungă la înţelegere cu privire la câteva doctrine, celelalte putând fi considerate "tradiţii locale" ale diferitelor "ramuri ale Bisericii". Din citirea *Declaraţiei de la Toronto* deducem o serie de idei eretice la

care sinodul din Creta s-a făcut părtaş:

11. Biserica lui Hristos este altceva decât Biserica Ortodoxă (premisa IV.3), întrucât aceasta este doar una dintre celelalte "biserici" din CMB. Prin această premisă, toate membrele CMB trebuie să recunoască faptul că **nu există identitate completă între apartenenţa la Biserica Universală şi apartenenţa la ele**, adică nu există identitate completă între aceste membre CMB (inclusiv Bisericile Ortodoxe) şi Biserica Universală. Acceptarea ideilor propuse de premisa IV.3 este **erezie în adevăratul sens al cuvântului**, deoarece înseamnă recunoaşterea că cei ce se află *extra muros* (în afara Bisericii) sunt membri ai Bisericii adevărate, că aparţin *aliquo modo* (în egală măsură) acesteia, şi chiar că există *ecclesia extra ecclesiam* (Biserică în afara Bisericii). Expresia *ecclesia extra ecclesiam* anulează postulatul sfântului Ciprian al Cartaginei, care spunea *extra ecclesiam nulla salus* (în afara Bisericii nu există mântuire).
12. Biserica lui Hristos este una (premisa IV.2), dar nu este Biserica Ortodoxă, ci Biserica "redescoperită" la capătul dialogului ecumenic.
13. Biserica Una pe care o concepe Mişcarea Ecumenică îl are cap pe Hristos (premisa IV.1), iar nu Biserica Ortodoxă. Ar fi greu de crezut că Hristos este Capul tuturor confesiunilor din CMB.
14. Deşi unele dintre membrele CMB nu se recunosc una pe cealaltă ca "biserici" în adevăratul sens al cuvântului (premisa IV.4), ele pot manifesta "unitatea în Hristos", în ciuda diferenţelor de credinţă, recunoscând că toate îl slujesc pe Domnul.
15. Bisericile membre recunosc în celelalte elemente ale Bisericii adevărate (premisa IV.5). Prin acceptarea acestei afirmaţii, **Biserica Ortodoxă admite că ea însăşi are doar elemente ale Bisericii adevărate, nu că ar fi Biserica adevărată şi deplină**. În plus, sinodul **admite elemente ale bisericităţii în erezii şi schisme**, ceea ce contravine cu totul doctrinei Bisericii. Aceste "elemente" sunt enumerate în documentul de la Toronto: predicarea Cuvântului, învăţătura Sfintelor Scripturi şi administrarea Tainelor. Acestea pot fi considerate comune numai dacă admitem că celelalte confesiuni şi comunităţi predică cu adevărat Cuvântul ortodox, că interpretează ortodox Scripturile şi că au harul mântuitor care face ca Sfintele Taine să opereze în viaţa credincioşilor. Dacă ar avea toate acestea, ele ar fi de fapt ortodoxe. Or, această idee este perfect eretică, de vreme ce ereziile şi schismele desprinse din Biserica Ortodoxă şi-au pierdut în primul rând harul, capacitatea de a

oferi mântuirea prin Sfintele Taine (cele mai multe au pierdut şi tainele însele) şi înţelegerea cu adevărat a Sfintelor Scripturi şi a voii divine exprimate în ele.

16. "Sfânta Biserică Catolică" despre care vorbeşte documentul se realizează prin "redescoperirea unităţii pierdute" a tuturor membrelor CMB, care, pornind de la această bază minimală, "manifestă unitatea în Hristos". Dacă asociem acestei idei, viziunea despre elementele comune ale Bisericii adevărate ce se regăsesc în toate membrele CMB, ajungem la concluzia că CMB are o concepţie papistă despre catolicitatea (sobornicitatea) Bisericii, văzând Biserica Catolică drept o extensie a Trupului lui Hristos peste toată lumea creştină, nicidecum o deplinătate a adevărului şi harului divin în fiecare comunitate creştină, aşa cum o concepe Ortodoxia. Prin acceptarea acestui document, **sinodul renunţă la sobornicitatea ortodoxă pentru a îmbrăţişa maniera papală de a concepe catolicitatea Bisericii.**
17. Prin faptul că membrele CMB se consultă pentru a vedea ce doreşte Hristos de la predica lor în lume se subînţelege că Biserica Ortodoxă însăşi ar avea nevoie de astfel de consultare, când, în realitate, Hristos a spus Bisericii Sale ce doreşte de la lume încă de acum 2000 de ani, iar planul misionar al Bisericii nu trebuie făcut prin consultare cu ereticii şi schismaticii.
18. Ideea de "construire a Trupului lui Hristos" sugerează că Biserica Ortodoxă participă în cadrul ME la constituirea unui "corp eclesial" străin sieşi, de vreme ce Biserica Ortodoxă este Însuşi Trupul lui Hristos, alcătuit din credincioşii săi, din interiorul Bisericii.

Pe lângă aceste erori fundamentale, care **se constituie în erezii eclesiologice**, sinodul din Creta a aderat la ideologia new-agistă a ecologiei, impunând o sărbătoare de rugăciune pentru mediu, în care să se roage împreună cu romano-catolicii „pentru creaţie", a acceptat impedimentele civile la căsătorie, punând Biserica în pericol de a fi obligată să accepte căsătoriile homosexuale, a consfinţit pogorămintele pentru căsătoriile mixte cu ereticii, introducând ecumenismul la nivelul familiei, a acceptat pogorămintele la nivelul Bisericilor locale pentru post, destabilizând unitatea de practică liturgică sub acest aspect extrem de important.

Cine ţi-a cerut după sinodul din Creta să faci altceva, să propovăduieşti altă învăţătură de credinţă?

Episcopul meu îmi cere ca după sinodul din Creta să mărturisesc învăţătura pe care o mărturiseşte el, deoarece orice preot ortodox este delegatul episcopului său în teritoriu. Pomenirea episcopului la sfintele slujbe înseamnă două lucruri: **1.** faptul că preotul este delegatul episcopului în teritoriu; **2.** faptul că **preotul învaţă în teritoriu învăţătura pe care o învaţă episcopul său**. În mod normal, această învăţătură este cea ortodoxă, a Bisericii, dar atunci când episcopul învaţă şi propovăduieşte altă învăţătură, atunci preotul care nu doreşte să se facă părtaş la erezia episcopului întrerupe pomenirea sa, arătând prin aceasta că refuză să înveţe o erezie.

Dacă Mântuitorul S-a rugat „ca toţi să fim una" , cum am putea reface unitatea Bisericii, dacă refuzăm să ne întâlnim şi să discutăm cu ceilalţi, devreme ce despărţirea s-a făcut din cauza orgoliilor omeneşti?

Aşa cum ne învaţă foarte clar Sfânta Evanghelie după Ioan, capitolul 17, verset 11, Mântuitorul se roagă ca toţi să fie una în acelaşi cuget cu El, cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt. Prin urmare, Mântuitorul se roagă ca **toţi ortodocşii să fie una**, nu ca ortodocşii să fie una cu ereticii. Dacă citim un verset mai jos, vedem că Mântuitorul Însuşi spune că atât timp cât a fost în lume i-a păzit pe toţi cei pe care Tatăl I i-a dat şi nu a pierit niciunul, **în afară de fiul pierzării** (In. 17,11). Fiul pierzării a pierit din propria voinţă, pentru că nu a fost în acelaşi duh cu Tatăl, cu Fiul şi cu Duhul Sfânt. Fii ai pierzării sunt ereticii contemporani. Iluzia ecumeniştilor că toţi ereticii se vor întoarce la trăire ortodoxă prin "dialog" ecumenist este ridicolă şi nu ţine seama nici de natura umană, nici de lucrările demonice din lume, nici de orgoliile omeneşti.

De asemenea, în dialogul cu ereticii trebuie ţinut seama de natura ereziei. Prin natura sa, erezia este **o opoziţie de bună voie faţă de dreapta învăţătură a**

Bisericii. Din această descriere, rezultă, pe cale de consecinţă logică, faptul că **ereticii cunosc la perfecţie învăţătura ortodoxă, însă o dispreţuiesc şi o înfruntă din mândria pe care o au de obicei "fiii pierzării"**. Este o minciună să afirmăm că îi învăţăm noi pe cărturarii protestanţi sau catolici ortodoxie, când ei au în bibliotecile lor tot ce s-a scris vreodată în spaţiul ortodox. Tot ce au de făcut catolicii pentru a învăţa ortodoxie este să citească pe Sfinţii Părinţi ai Bisericii Romei din primele secole ale primului mileniu, când Roma era Biserică Ortodoxă. Librăriile Vaticanului au cu siguranţă operele acelor sfinţi.

Este penibilă pretenţia că pe eretici îi învaţă doctrina ortodoxă unii care s-au educat în şcoli catolice şi protestante. Putem să spunem că, de fapt, **dialogul ecumenist între ortodocşi şi ereticii este de fapt un monolog al ereticilor**, de vreme ce "avangarda ecumenică ortodoxă" este educată în duhul protestant şi catolic, în şcolile şi pe cheltuiala protestanţilor şi catolicilor, tocmai pentru a deveni "parteneri de dialog ecumenic". Rezultatele acestui dialog nu se lasă aşteptate: în locul unei întoarceri la Ortodoxie a ereticilor, asistăm la o diluare continuă a învăţăturii Bisericii noastre.

Există o mare diferenţă între misiunea Bisericii şi dialogul ecumenist. Misionarismul Bisericii este **acţiunea dintotdeauna de a predica cuvântul lui Dumnezeu celor care nu l-au auzit până acum**, pe când ecumenismul este **o acţiune de tranzacţionare şi negociere a adevărului de credinţă pentru a ajunge la un compromis care să permită aşa-numita "unitate a creştinilor"**. În ciuda retoricii găunoase a ecumeniştilor ortodocşi, comunităţile membre ale Consiliului Mondial al Bisericilor nu dau niciun semn că ar fi dispuse, după 100 de ani de ecumenism, să renunţe la ereziile lor şi să se întoarcă la Biserica Ortodoxă. Şi-l închipuie cineva pe papa de la Roma renunţând la pretenţia de înlocuitor al lui Hristos pe pământ şi botezându-se ortodox, împreună cu toată comunitatea sa? Îşi închipuie cineva grupările protestante dezvoltând respectul cuvenit pentru Sfânta Fecioară Maria, pentru Sfintele Icoane, pentru Sfintele Taine, pentru Sfintele Moaşte, pentru Preoţia Sacramentală, pentru Sfânta Tradiţie, sau pentru Sfânta Cruce? Faptul că protestanţii luterani se pregătesc să-şi normalizeze relaţiile cu Roma, iar nu cu Ortodoxia, denotă cât de productiv este dialogul ecumenist.

Pretenţia că prin dialog ecumenist se transmite învăţătura ortodoxă ereticilor este o minciună, deoarece dialogurile ecumeniste se duc strict la nivelul conducerii diverselor erezii de extracţie creştină, fără a se ajunge la contactul direct cu

popoarele înşelate de aceste erezii. Îşi închipuie cineva că papa Romei sau alţi ereziarhi protestanţi ar fi de acord ca predicatorii ortodocşi să îi convertească la Ortodoxie pe credincioşii lor de dragul dialogului ecumenic?

Vremurile se schimbă, Biserica trăieşte alte vremuri decât în perioada Sf. Părinţi şi a Mântuitorului, Evanghelia rămâne aceeaşi, dar Evanghelia trebuie adaptată la vremurile în care noi trăim, în sensul de a găsi căile cele mai potrivite pentru vremea în care noi existăm, ca să ajungem la sufletele oamenilor.

Această afirmaţie eretică neagă caracterul etern al învăţăturilor evanghelice, condiţionând valabilitatea lor de concordanţa cu mentalitatea epocii în care ele sunt propovăduite. Singurul lucru care trebuie adaptat epocii în care trăim este modul în care folosim cuvântul sfânt al lui Dumnezeu pentru a-l face înţeles de către contemporani, nicidecum conţinutul propriu-zis al Evangheliei, principiile sale dogmatice, morale, canonice sau liturgice, care sunt imuabile şi nu pot fi interpretate în funcţie de mentalitatea epocii în care trăim.

Rolul Bisericii este de a-i îndumnezei pe credincioşi după har, nu de a se mundaniza ea, prin adaptarea învăţăturii lui Hristos la apucăturile anumitei epoci. Există nenumărate exemple de *aggiornamento* ortodox al Sfintei Evanghelii: evitarea folosirii pasajelor scripturistice care vorbesc despre păcatul homosexualităţii, a celor ce vorbesc despre obligativitatea ascultării femeii faţă de bărbat, a relatărilor istorice despre răstignirea Mântuitorului, de dragul "corectitudinii politice" ş.a.m.d.

Chestiunea căsătoriilor mixte e nouă în Biserică? Nu s-a făcut şi înainte de sinodul din Creta? (adică dacă s-a facut acest compromis înainte, de ce nu se mai poate face în continuare?)

Faptul că în Biserică există acest pogorământ mai demult nu este un motiv pentru a continua să îl acceptăm ca o practică legiferată la nivel panortodox. **Rolul sinodului din Creta ar fi trebuit să fie tocmai acela de a pune capăt**

acestei practici, nu de a o legifera la cel mai înalt nivel.

Pogorământul pe care îl face episcopul în Biserică în privinţa căsătoriilor mixte este o interpretare eronată a sfintelor canoane, a canonului 72 Quinisext, care prevede ca orice căsătorie mixtă să fie nerecunoscută şi interzisă şi contractanţii ei afurisiţi, iar căsătoria să se permită numai dacă s-a contractat între doi păgâni, dintre care unul s-a convertit la Ortodoxie, iar celălalt refuză să o facă, sau a canonului 10 al sinodului Laodiceea, care spune că nu se cuvine ca cei ai Bisericii, clerici şi mireni, să se însoţească cu ereticii.

Această practică necanonică a produs până acum efectul nefast că cele mai multe persoane ortodoxe care au acceptat căsătoria mixtă cu ereticii au sfârşit prin a fi înghiţite de erezia cu care s-au căsătorit, datorită spiritului prozelit al ereticilor şi slabei adeziuni la Ortodoxie a ortodocşilor.

Decizia de a căsători ortodocşii cu ereticii, lăsată de către sinodul din Creta la latitudinea Patriarhatelor ortodoxe, **pe lângă faptul că nu este decizia ortodoxă într-o problemă care trebuia soluţionată în spiritul canonului 72 Quinisext,** distruge practica unitară a Bisericii în această privinţă, deoarece un cuplu mixt care se căsătoreşte într-o Biserică ortodoxă ce acceptă această practică trăieşte în desfrânare în ochii altei Biserici, care nu acceptă aşa ceva, creându-se un haos canonic la nivel panortodox. În plus, această decizie a fost luată într-un context ecumenist al sinodului, fiind de fapt o transpunere la nivelul familiei a ecumenismului.

Nu suntem noi în măsură, preoţii şi credincioşii, să contestăm hotărîrile unui sinod, aceasta este treaba episcopilor.

Această afirmaţie episcopocentristă şi chiar episcopolatră ignoră faptul că **deciziile canonice şi dogmatice ale unui sinod ecumenic sau panortodox sunt receptate în Biserica Ortodoxă prin acceptare sau respingere de către pliroma Bisericii, adică de către clerul inferior şi poporul dreptcredincios**. Prin urmare, suntem cu totul în măsură să contestăm deciziile eretice ale unui sinod eretic, lucru pe care îl atestă practica istorică din toate timpurile şi orice manual de drept bisericesc ortodox.

Practica sinoadelor ecumenice ne arată că la un asemenea sinod se pot lua două tipuri de hotărâri: canonice şi dogmatice. Hotărârile dogmatice ale unui sinod ecumenic nu sunt valabile prin ele însele, ci devin general valabile numai după ce întreaga Biserică le acceptă în mod tacit şi spontan, întrucât ea are în totalitatea ei calitatea de păstrătoare infailibilă a învăţăturii de credinţă[1]. Întrucât, în calitate de Trup al lui Hristos, Biserica se bucură de asistenţa deplină şi nedezminţită a Duhului Sfânt, ea poate şi *să respingă tacit sau spontan hotărârile dogmatice ale oricărui sinod*[2] (inclusiv ale celor panortodoxe).

În ceea ce priveşte sinoadele panortodoxe, nici hotărârile canonice, nici cele dogmatice nu sunt valabile în ele însele, ci numai după ce hotărârile dogmatice au fost acceptate de către sinodul fiecărei Biserici în parte, iar pe baza acestei acceptări, de către întreaga Biserică, adică de către Trupul tainic al lui Hristos[3].

La Conferinţa Panortodoxă presinodală din 1976 s-a decis ca sinodul care urma să se ţină să se numească "Sfântul şi Marele Sinod", nu "sinodul panortodox", nici "sinodul ecumenic", urmând ca *"consensul credincioşilor în procesul de receptare a sinodului să stabilească dacă a fost panortodox sau ecumenic"*[4]. Un rol aparte este acordat, aşadar, chiar de către cei ce au pregătit "marele şi sfântul sinod" receptării sinodului de către pliroma, cea care va stabili şi ce fel de sinod a fost, dacă a fost vreun sinod.

Din păcate, documentul ecumenist *Relaţiile Bisericii Ortodoxe cu ansamblul lumii creştine*, adoptat de către sinodul din Creta, a anulat rolul pliromei, prin articolul 22, care îi condamnă apriori ca dezbinători ai unităţii Bisericii pe toţi cei ce ar îndrăzni să condamne deciziile adoptate de acest sinod. Prin aceasta, **sinodul din Creta a transformat conceptul de infailibilitate a Bisericii, aşa cum o vede Ortodoxia,** ca exprimată în decizii ortodoxe inspirate de Duhul Sfânt ale episcopilor, acceptate şi mărturisite, prin aceeaşi inspiraţie a Duhului, de către poporul dreptcredincios, **într-o infailibilitate de tip papist,** în care cei paisprezece patriarhi ortodocşi dictează după cugetele proprii învăţătura Bisericii**. Acest lucru este în sine erezie.**

Nepomenirea ierarhului înseamnă încălcarea jurământului de la hirotonie şi se constituie într-un derapaj

Conform canoanelor 31 apostolic şi 15 I-II Constantinopol, nepomenirea episcopului pentru cazul de apartenenţă a acestuia la erezie este o practică perfect canonică, ce nu încalcă niciun jurământ de la hirotonire şi nu este niciun derapaj, ci o apărare a Bisericii de schismă şi erezie.

Promisiunea făcută la hirotonire are **ca precondiţie de la sine înţeleasă ideea că episcopul este ortodox**. Declaraţia de la hirotonire spune în primul rând: "În toată viaţa mea mă voi călăuzi după învăţăturile Sfintei Evanghelii, ale Sfinţilor Apostoli, după Sfintele Canoane şi învăţăturile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii Ortodoxe"[5]. Acesta este angajamentul meu ca preot ortodox, alături de promisiunea: "voi îndeplini cu râvnă tot ceea ce este spre binele şi mântuirea credincioşilor încredinţaţi mie spre păstorire", "mă voi strădui să apăr Biserica Sfântă, păzindu-o de defăimare şi dezbinare" şi "stând permanent în ascultare faţă de Chiriarhul meu şi în comuniune cu întreaga Biserică Ortodoxă", în condiţiile în care chiriarhul meu îşi îndeplineşte condiţia fundamentală a episcopatului: învăţarea dreptei credinţe. Dacă nu o face, sunt obligat să ascult cuvântul sfântului Ioan Gură de Aur, care spune: "De episcopul eretic fugi, fugi, fugi ca de un şarpe".

Nepomenirea ierarhului înseamnă rupere de Biserică

Ideea că prin nepomenire pentru caz de erezie preotul se rupe de Biserică anulează canoanele sfinte 31 apostolic şi 15 I-II, sugerând că nu există nicio instanţă în care preotul se poate îngrădi prin nepomenire de episcopul eretic. Asemenea idee este nulă de drept, ştiindu-se că orice afirmaţie care contrazice un sinod ecumenic sau un canon aprobat de acesta este nulă şi nu produce niciun efect în Biserică.

Cei care suntem în comuniune cu episcopii semnatari la Creta suntem sortiţi pieirii, suntem departe de adevăr, numai dumneata deţii adevărul?

La această întrebare răspunde sfântul Maxim Mărturisitorul, când i-a fost

adresată o întrebare în același duh. Eu nu afirm nici că sunt singurul care mă mântuiesc, nici că ceilalţi sunt sortiţi pieirii. Afirm doar că **eu nu doresc să îmi pun în primejdie sufletul şi mântuirea prin participarea la erezie şi la destinul care îi aşteaptă în veşnicie pe eretici**.

Orice om are şansa îndreptării din erezie şi a întoarcerii la Ortodoxie. Cine preferă să rămână până la moarte în comuniune cu ereticii va avea destinul acelor eretici la judecată. Cine se va lepăda de ei şi se va pocăi, nu.

Simpla îngrădire de erezie nu salvează pe nimeni automat de pieirea veşnică, deoarece mântuirea se câştigă printr-o trăire continuă în ascultarea poruncilor lui Dumnezeu. Însă această ascultare a poruncilor lui Dumnezeu se poate face numai în adevăr. Unde nu există adevărul de credinţă nu pot exista nici cuvintele mântuitoare ale lui Dumnezeu, care, ţinute şi practicate cu sfinţenie, duc către mântuire.

De care episcop aparţii, pe care îl pomeneşti la slujbe, deoarece apartenenţa la un episcop reprezintă un principiu canonic?

Din punct de vedere jurisdicţional sunt preot al Episcopiei Oradei, din cadrul Bisericii Ortodoxe Române şi nu intenţionez să părăsesc această jurisdicţie.

Din punct de vedere al comuniunii de credinţă ortodoxă sunt în comuniune cu toţi credincioşii, preoţii şi arhiereii ortodocşi care mărturisesc şi drept învaţă cuvântul adevărului ortodox al lui Hristos.

Întreruperea pomenirii ierarhului nu înseamnă ieşirea din Biserică, nici o revoltă contra episcopului locului, ci doar o păzire de erezia propovăduită de actualul episcop. Potrivit profesorului de drept canonic Ioan N. Floca, tâlcuirea canonului 31 apostolic este următoarea: “Se apreciază că şi complicii clericilor schismatici cad sub aceeaşi pedeapsă, bineînţeles dacă aceştia nu se despart de episcopul lor din motive întemeiate, **cum ar fi abaterea episcopului de la dreapta credinţă** şi de la comportarea după dreptate. Din textul canonului rezultă că, **în asemenea cazuri, clericii sunt liberi să se despartă de episcopul lor, adică să iasă de sub ascultarea lui.** În alte texte canonice se prevede că **dacă un cleric**

constată că episcopul său profesează vreo erezie, este liber să se despartă de acesta fără nicio formalitate (can. 15 I-II), pentru că nu se desparte de un episcop, ci de o erezie”[6].

Despre datoria episcopului de a fi credincios lui Hristos și de a noastră de a nu îl asculta, când devine eretic, vorbește și părintele Iustin Pârvu:

Această situație este reliefată de către părintele Iustin Pârvu: “Ierarhii noștri, când sunt învestiți în episcopie depun un jurământ cum că se obligă să păzească dreapta credință și cele șapte sinoade ecumenice. Dacă încalcă jurământul, atunci nu mai sunt episcopi, nu se mai supun mai marilor lor, păstorii lor. Dacă ei nu se supun mai-marilor lor, adică Sfinților Părinți, cum să ne pretindă nouă ascultare? Noi nu ascultăm de furi, ci de glasul Bisericii, care vorbește prin Sfinții Părinți, nu prin minți îmbătate de mitre aurite din capul lor”[7].

Prin urmare, eu nu mă despart de un episcop, ci de erezia pe care acest episcop o propovăduieşte la acest moment. În momentul în care nu o va mai propovădui, voi relua pomenirea sa, mărturisind prin aceasta şi eu credinţa ortodoxă a episcopului meu.

Note:

[1] Arhid. Prof. dr. Ioan N. Floca, *Drept canonic ortodox. Legislaţie şi administraţie bisericească*, vol. I, EIBMBOR, Bucureşti, 1990, p. 429.

[2] *Ibidem*, p. 429.

[3] *Ibidem*, p. 429.

[4] *Ibidem*, p. 90.

[5]http://protoieriabacau.ro/wp-content/uploads/2014/07/5.-Hotararea-Nr.-4218-Pentru-Aprobarea-Marturisirii-Solemne-Rostite-La-Hirotonie.pdf.

[6] Arhid. prof. dr. Ioan N. Floca, *Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note şi comentarii*, f.e., Sibiu, 2005, p. 26.

[7] Părintele Iustin Pârvu, *Biserica și noile erezii*, f.e., f.l., f.a., p. 27.